

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/4/2018
Identifikačné číslo spisu: 5015200009
Dátum vydania rozhodnutia: 30.01.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5015200009.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci navrhovateľky Q. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom W., právne zastúpenej JUDr. Gabrielou Kľačanovou, advokátkou, so sídlom Andreja Kmeťa 28, 036 01 Martin, proti odporcovi Okresnému úradu Martin, pozemkový a lesný odbor, so sídlom Pavla Mudroňa 45, 036 01 Martin, za účasti účastníka konania: Slovenský pozemkový fond Bratislava, regionálny odbor Martin, so sídlom Bottova 23, 036 01 Martin, o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu č. OÚ-MT-PLO-2014/004588-VI.-URB-P zo dňa 27. novembra 2014, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 22Sp/4/2015-22 zo dňa 24. apríla 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 22Sp/4/2015-22 zo dňa 24. apríla 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Žiline napadnutým rozsudkom potvrdil podľa § 250q ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“) rozhodnutie Okresného úradu Martin, pozemkový a lesný odbor č. OÚ-MT-PLO-2014/004588-VI.-URB-P zo dňa 27.11.2014.

V odôvodnení krajský súd konštatoval, že odvolaniu navrhovateľky nie je možné vyhovieť. Základným argumentom navrhovateľky bolo, že Slovenská republika je povinnou osobou v zmysle § 4 ods. 1 zákona, a preto nie je možné aplikovať § 6 ods. 1 písm. a) zákona a pozemok je možné vrátiť in natura. Krajský súd sa s týmto právnym názorom nestotožnil. Odhliadnuc od nesprávneho názoru navrhovateľky, že povinnou osobou by bol štát (povinnou osobou je vždy právnická osoba, ktorá ku dňu účinnosti zákona má k pozemku vo vlastníctve Slovenskej republiky právo hospodárenia alebo právo správy alebo poľnohospodárske družstvo, teda nie štát), považoval za preukázané, že v čase účinnosti zákona (a aj ku dňu vydania tohto rozsudku) vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti je Slovenská republika v správe Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky. Tu je však potrebné

poukázať na spôsob, akým Slovenská republika získala vlastníctvo k tejto nehnuteľnosti. Je nesporné, že v roku 2002 danú nehnuteľnosť vlastnila Všeobecná zdravotná poisťovňa, ktorá je právnickou osobou, t. j. nehnuteľnosť nevlastnil štát. Táto právnická osoba nehnuteľnosť odpredala kúpnu zmluvou uzavretou podľa Občianskeho zákonníka zo dňa 25.01.2002 Slovenskej republiky - Daňovému riaditeľstvu Slovenskej republiky. Na základe slobodne uzavretej kúpnej zmluvy ako právneho úkonu súkromnoprávnej povahy táto právnická osoba predala svoj majetok, s ktorým mohla disponovať bez akýchkoľvek obmedzení, tretej osobe, ktorou bol štát. Tento prevod (hoci do vlastníctva štátu) bol občianskoprávny úkon, preto v zmysle § 21 Občianskeho zákonníka štát ako účastník občianskoprávneho vzťahu v tomto prípade je považovaný za právnickú osobu. Týmto spôsobom štát nadobudol vlastníctvo od právnickej osoby do svojho vlastníctva pred účinnosťou zákona.

To, že sa jednalo o platný a účinný občianskoprávny právny úkon, je nepochybné z obsahu kúpnej zmluvy uzavretej dňa 25.01.2002 medzi Všeobecnou zdravotnou poisťovňou ako výlučným vlastníkom pozemku p. č. 1601/8 a Slovenskou republikou - Daňovým riaditeľstvom Slovenskej republiky (bola riadne dohodnutá kúpna cena, jednalo sa o prevod vlastníctva a nie o prevod správy, vklad vlastníckeho práva bol riadne zapísaný do katastra nehnuteľností). Ak teda právnická osoba pred účinnosťou zákona č. 503/2003 Z. z. predala nehnuteľnosť do vlastníctva štátu (Finančné riaditeľstvo je len jej správca, vlastníkom je štát), išlo o klasický prevod medzi rovnocennými subjektami a vtedy sa na štát hľadí ako na právnickú osobu. V žiadnom prípade nešlo o prevod správy podľa § 9 ods. 1 zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu (ktorý môže byť len bezodplatný), a teda je potrebné konštatovať, že nebolo kontinuálne zachované vlastníctvo štátu k tejto nehnuteľnosti pred účinnosťou tohto zákona. Ak teda pred účinnosťou zákona štát opätovne nadobudol vlastníctvo od tretej osoby, štát v danom prípade má status právnickej osoby podľa § 6 ods. 1 písm. a) zákona, a správca (Finančné riaditeľstvo SR) nie je povinnou osobou v zmysle § 4 ods. 1 zákona, čo je dôvod na priznanie náhrady za nehnuteľnosť, a nie na jej navrátenie in natura.

Správny orgán by ako s povinnou osobou so správcom pozemku musel konať len vtedy, ak by pred účinnosťou zákona nedošlo k prevodu z majetku štátu do majetku iného subjektu, v danom prípade Všeobecnej zdravotnej poisťovne. Následný prevod do vlastníctva štátu už bol občianskoprávny úkon, kedy je štát potrebné považovať za právnickú osobu, a nie za povinnú osobu v zmysle § 4 ods. 1 zákona. Na uvedenom nič nemení fakt, že nehnuteľnosť má správcu - Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky. Je to zákonný dôsledok zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu, podľa ktorého Slovenská republika ako právnická osoba vlastní majetok a nakladá s ním prostredníctvom správcov majetku štátu v súlade s týmto zákonom a správca majetku štátu vykonáva právne úkony pri správe majetku štátu v mene štátu. Zákonným dôsledkom správy majetku štátu je potom aj zapísanie práv vyplývajúcich zo správy majetku štátu v katastri nehnuteľností v zmysle § 1 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností v znení neskorších predpisov. Teda len tá skutočnosť, že nehnuteľnosť je vo vlastníctve štátu a v správe správcu, v danom prípade nezakladá status správcu ako povinnej osoby.

Z uvedených dôvodov krajský súd vyhodnotil odvoláciu námietku navrhovateľky ako nedôvodnú a napadnuté rozhodnutie ako zákonné potvrdil.

O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že neúspešnej navrhovateľke náhradu trov nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podala navrhovateľka v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhla odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V odvolaní uviedla, že v návrhu jednoznačne stanovila okruh účastníkov konania v súlade s ust. § 250m ods. 3 O.s.p. tak, že účastníčkou konania je navrhovateľka ako účastníčka pôvodného správneho konania a odporca ako správny orgán. Konanie v správnom súdnictve je konaním sporovým, pričom účastníctvo v konaní je vymedzené zákonom. Pokiaľ sa prvostupňový súd domnieval, že sa predmetného súdneho konania majú ako účastníci správneho konania zúčastniť ešte ďalšie subjekty, mal podľa presvedčenia navrhovateľky o takejto skutočnosti rozhodnúť uznesením o pribratí vedľajšieho účastníka do konania. Namiesto takéhoto procesného postupu však len rukou do návrhu navrhovateľky

bol dopísaný ako účastník konania Slovenský pozemkový fond, ktorý však nie je účastníkom ani pôvodného správneho konania podľa zákona NR SR č. 503/2003 Z. z.

Navrhovateľka ďalej namietala, že odporca mal predložiť krajskému súdu úplný, žurnalizovaný a originálny zväzok listín, týkajúci sa prejednávanej veci. Keďže podľa názoru navrhovateľky si odporca túto svoju zákonnú povinnosť nespĺnil, toto procesné pochybenie má za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia, čo by následne malo viesť k zrušeniu preskúmaného rozhodnutia a vráteniu veci odporcovi na ďalšie konanie a opätovné rozhodnutie vo veci.

Ďalšia námietka navrhovateľky sa týkala toho, že jej krajský súd nedoručil vyjadrenie odporcu k žalobe, a tak nemala možnosť oboznámiť sa s jeho obsahom. Podľa názoru navrhovateľky týmto postupom krajský súd porušil zásadu rovnosti zbraní v neprospech navrhovateľky.

Navrhovateľka sa tiež nestotožňuje s právnym záverom krajského súdu, že Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s. je subjektom súkromného práva ako právnická osoba. Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s. je podľa ust. § 28 ods. 1 zákona č. 273/1994 Z. z. verejnoprávnu inštitúciou na vykonávanie verejného zdravotného poistenia, a teda je subjektom verejného práva. Podľa ods. 4 uvedeného zákonného ustanovenia sa štát, t. j. Slovenská republika podieľa na zabezpečení platobnej schopnosti všeobecnej zdravotnej poisťovne poskytnutím návratnej finančnej výpomoci, a to do výšky 100 % jej platobnej neschopnosti. Je zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, Oddiel: Sa, Vložka číslo: 3602/B, pričom jej jediným a výlučným akcionárom je Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom zdravotníctva Slovenskej republiky, Limbová 2, 837 52 Bratislava.

Navrhovateľka je názoru, že štát je právnickou osobou korporatívneho typu, a preto ustanovenia Občianskeho zákonníka o právnickej osobe nie je možné na štát priamo použiť tak, ako to urobil správny súd. Štát sa môže stať aj účastníkom obchodných záväzkových vzťahov. Pod právny režim tretej časti Obchodného zákonníka je možné podriaďiť aj záväzkové vzťahy medzi štátom za predpokladu, že sa týkajú zabezpečovania verejných potrieb alebo vlastnej prevádzky. Podľa ust. § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka sa treťou časťou Obchodného zákonníka spravujú záväzkové vzťahy medzi štátom, samostatnou územnou jednotkou alebo právnickou osobou zriadenou zákonom ako verejnoprávna inštitúcia, ak sa týkajú zabezpečovania verejných potrieb alebo vlastnej prevádzky. Na tento účel je za štát potrebné považovať aj štátne organizácie pri uzatváraní zmlúv, z ktorých obsahu vyplýva, že ich obsahom je uspokojovanie verejných potrieb.

Na základe vyššie uvedeného tak nie je možné prisvedčiť tomu, že nebolo kontinuálne zachované vlastníctvo štátu k nehnuteľnosti KN-C parcela č. 1601/8 v kat. území L.. Podľa presvedčenia navrhovateľky v prejednávanej veci je splnená podmienka uvedená v ust. § 3 ods. 1 písm. j) zákona č. 503/2003 Z. z. pre navrátenie vlastníctva k pozemku KN-C parcela č. 1601/8 v kat. území L. v prospech oprávnenej osoby, t. j. navrhovateľky.

Vo vyjadrení k odvolaniu sa odporca plne stotožnil s napadnutým rozsudkom krajského súdu a navrhol odvolaciu súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné.

Odvolací súd rozhodol vo veci bez pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28.09.2016 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.) pod sp. zn. 10Sžo/164/2015 s nasledovným odôvodnením:

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo

opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Súd v správnom súdnictve preskúmava rozhodnutia a postupy orgánov verejnej správy predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe. Rozsahom tvrdení uvedených v žalobe je súd viazaný.

Podľa § 250l ods. 1 O. s. p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov.

Podľa § 3 ods. 1 písm. j) zákona č. 503/2003 Z.z., oprávneným osobám sa navráti vlastníctvo k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku kúpnej zmluvy uzavretej v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok.

Podľa § 6 ods. 1 písm. a) zákona č. 503/2003 Z.z., vlastníctvo k pozemkom alebo k jeho častiam nemožno navrátiť, ak pozemok je vo vlastníctve fyzickej osoby a právnickej osoby okrem povinnej osoby (§ 4 ods. 1).

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 278/1993 Z.z., prevod správy majetku štátu sa uskutočňuje zmluvou o prevode správy. Zmluva o prevode správy musí mať písomnú formu a musí obsahovať určenie predmetu prevodu, účel jeho využitia, deň prevodu, a ak je prevod odplatný, dojednanú cenu a ďalšie náležitosti určené osobitným predpisom.

Podľa § 9 ods. 4 zákona č. 278/1993 Z.z., štátne rozpočtové organizácie a štátne príspevkové organizácie môžu nadobudnúť do správy nehnuteľný majetok štátu od správcov uvedených v § 1 ods. 1 najviac za cenu primeranú podľa § 8a ods. 5 s výnimkou prevodu správy nehnuteľného majetku štátu medzi štátnymi rozpočtovými organizáciami, ktorý je vždy bezodplatný.

Podľa § 21 Občianskeho zákonníka, pokiaľ je účastníkom občianskoprávných vzťahov štát, je právnickou osobou.

Predmetom preskúmania odvolacieho súdu je rozsudok krajského súdu, ktorým potvrdil napadnuté rozhodnutie odporcu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu a konania týmito rozhodnutiami predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľky uplatnenými v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa najvyšší súd celkom stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd sa s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a konštatuje správnosť dôvodov, na základe ktorých krajský súd rozhodol.

Predmetom preskúmania bola zákonnosť rozhodnutia odporcu č. OÚ-MT-PLO-2014/004588-VI.-URB-P zo dňa 27.11.2014, podľa ktorého navrhovateľka ako oprávnená osoba podľa ust. § 2 ods. 2 písm. c), e) zákona č. 503/2003 Z.z. spĺňa podmienky uvedené v ust. § 3 ods. 1 písm. j) zákona č. 503/2003 Z.z. a ako oprávnenej osobe sa jej priznalo právo na náhradu k pozemkom (podľa údajov PKN), ktoré nie je možné vydať v zmysle ust. § 6 ods. 1 písm. a) zákona č. 503/2003 Z.z.: kat. úz. L. PK vložka 745, PK p. č. 1617, stav podľa C-KN p. č. 1601/8.

Po preskúmaní veci najvyšší súd konštatuje, že nakoľko predmetná parcela je vo vlastníctve právnickej osoby, ktorá nie je v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z.z. povinnou osobou na vydanie nehnuteľnosti, tak v tomto prípade boli splnené podmienky na postup odporcu podľa § 6 ods. 1 písm. a) zákona č. 503/2003 Z.z.

V súvislosti s prevodom vlastníctva predmetnej nehnuteľnosti odvolací súd uvádza, že na základe kúpnej zmluvy (bola dohodnutá kúpna cena, jednalo sa o prevod vlastníctva a nie o prevod správy) č. V 902/2002 zo dňa 25.01.2002 ako aj vyhotoveného GP č. 10964665/1995, CKN parcelu č. 1601/8 o výmere 1.048 m² Všeobecná zdravotná poisťovňa odpredala predmetnú nehnuteľnosť Daňovému riaditeľstvu SR. Z uvedeného je tak zrejmé, že prevod vlastníctva bol uskutočnený pred účinnosťou zákona č. 503/2003 Z.z., a teda sa naň nevzťahuje blokačný paragraf uvedený v § 4 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z. V prípade, že Všeobecná zdravotná poisťovňa ako právnická osoba predala pred účinnosťou zákona č. 503/2003 Z.z. nehnuteľnosť do vlastníctva štátu, Finančné riaditeľstvo SR je len jej správca, išlo o klasický prevod medzi rovnocennými subjektmi, a vtedy sa v zmysle § 21 Občianskeho zákonníka hľadí na štát ako na právnickú osobu. Z uvedeného dôvodu nešlo v tomto konkrétnom prípade o prevod správy podľa § 9 zákona č. 278/1993 Z.z. Ak teda pred účinnosťou zákona č. 503/2003 Z.z. nadobudol štát vlastníctvo od tretej osoby má štát v takom prípade status právnickej osoby podľa § 6 ods. 1 písm. a) zákona č. 503/2003 Z.z. a správca nie je povinnou osobou v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z.z., čo má za následok priznanie náhrady za nehnuteľnosť, a nie jej vrátenie in natura.

Na námietku navrhovateľky týkajúcej sa kompletnosti a usporiadanosti predloženého administratívneho spisu odvolací súd uvádza, že je na posúdení krajského súdu, či predložený administratívny spis je kompletný a obsahuje všetky listiny, na základe ktorých môže rozhodnúť vo veci. Po preskúmaní administratívneho spisu odvolací súd dospel k rovnakému záveru ako krajský súd, že predložený spis umožňuje preskúmanie rozhodnutia odporcu, ako aj konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, preto vyhodnotil námietku navrhovateľky ako bezpredmetnú.

Odvolací súd námietky navrhovateľky ohľadom pribratia ďalšieho účastníka do konania bez rozhodnutia krajského súdu ako aj nedoručenia vyjadrenia odporcu k podanému opravnému prostriedku vyhodnotil ako dôvodné, ale uvedený nesprávny postup krajského súdu nebol spôsobilý spochybníť vecnú správnosť rozhodnutia, a preto na ne s odkazom na ust. § 212 ods. 3 O.s.p. neprihliadol.

Námietku navrhovateľky, podľa ktorej je štát právnickou osobou korporatívneho typu, a preto ustanovenia Občianskeho zákonníka o právnickej osobe nie je možné na štát priamo použiť, odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Odvolací súd poukazuje na § 21 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého pokiaľ je účastníkom občianskoprávných vzťahov štát, je právnickou osobou. Z uvedeného je teda zrejmé, že ustanovenia Občianskeho zákonníka je možné použiť aj v súvislosti so štátom.

Po preskúmaní podaného odvolania najvyšší súd konštatuje, že s právnymi námietkami odvolateľky sa súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde, a preto námietky uvedené v odvolaniach vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

Z uvedených dôvodov sa odvolací súd stotožnil so záverom krajského súdu, že preskúmané rozhodnutie odporcu bolo vydané v súlade so zákonom, preto jeho odvolaním napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. potvrdil ako vecne správny.

Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 a § 224 ods. 1 O. s. p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže navrhovateľka v konaní nemala úspech a odporca nemá na ich náhradu zákonný nárok ani v prípade úspechu.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky

súdny poriadok).

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala navrhovateľka ústavnú sťažnosť, o ktorej rozhodol Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp. zn. II. ÚS 57/2018-45 zo dňa 10.05.2018. Rozhodol ním, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžo 164/2015 postupom, ako aj rozsudkom z 28. septembra 2016 porušil základné právo navrhovateľky na súdnu ochranu a na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 46 ods. 2 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 36 ods. 2 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a tiež jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžo 164/2015 z 28.09.2016 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Ako vyplýva z odôvodnenia tohto nálezu, ústavný súd považoval nedoručenie vyjadrenia žalovaného z 25.02.2015, ktorým reagoval na obsah riadneho opravného prostriedku sťažovateľky, navrhovateľke, ako aj jeho vyjadrenia z 29.05.2015 k odvolaniu navrhovateľky, z ústavnoprávneho hľadiska ako neakceptovateľné. Okrem iného k tomu uviedol, že právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov treba považovať za súčasť práva na spravodlivé súdne konanie a požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali príležitosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi a podanými vyjadreniami a reagovať na ne, sa vzťahuje na konanie o opravných prostriedkoch rovnako, ako aj na konanie pred prvostupňovým súdom, a to bez ohľadu na to, že v podaní neboli uplatnené žiadne nové argumenty.

Okrem nedoručení vyjadrení žalovaného z 25.02.2015 a 29.05.2015 sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namietala, že (1) Slovenský pozemkový fond Bratislava bol považovaný všeobecnými súdmi za ďalšieho účastníka konania bez vydania príslušného uznesenia, že (2) Slovenskú republiku - Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky nemožno považovať za povinnú osobu podľa § 4 ods. 1 reštitučného zákona a že (3) žalovaným predložený administratívny spis nebol úplný a usporiadaný predpísaným spôsobom.

K prvej námietke ústavný súd uviedol, že samotná skutočnosť, že ďalší účastník bol do veci zaangažovaný, hoci sa tak prípadne nemalo stať, resp. malo k tomu dôjsť iným spôsobom, nemá z ústavnoprávneho hľadiska vo vzťahu k sťažovateľke relevanciu, pričom sťažovateľka ani neuvádza, v čom konkrétne boli jej označené práva pribratím ďalšieho účastníka porušené.

K námietke nesprávneho právneho posúdenia reštitučného nároku sťažovateľky ústavný súd uviedol, že podľa jeho názoru najvyšší súd dostatočne presvedčivým a ústavne konformným spôsobom vysvetlil, prečo nebolo možné považovať vlastníctvo štátu k predmetu reštitúcie za kontinuálne zachované v inkriminovanom čase, preto nebol dôvod, aby ústavný súd do jeho záverov zasiahol.

K poslednej námietke nekompletnosti administratívneho spisu ústavný súd uviedol, že najvyšší súd sa vo svojom rozsudku touto námietkou zaoberal a zaujal k nej konkrétne stanovisko, s ktorým sťažovateľka vecne nepolemizuje, ale v rozpore so skutočnosťou tvrdí, že najvyšší súd žiadne stanovisko nezaujal, takže ústavný súd nemá argumentačný podklad od sťažovateľky na to, aby do príslušných záverov najvyššieho súdu zasiahol.

Rešpektujúc nález ústavného súdu najvyšší súd po vrátení mu veci na ďalšie konanie listom z 24.10.2018 zaslal právnej zástupkyňi navrhovateľky rovnopis vyjadrení žalovaného k podanému opravnému prostriedku zo dňa 25.02.2015 a vyjadrenia k odvolaniu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 29.05.2015; právna zástupkyňa na tieto vyjadrenia, ktoré prevzala 15.11.2018, nijako nereagovala.

Vzhľadom na uvedené preto odvolací súd opätovne rozhodol o podanom odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 22Sp/4/2015-22 zo dňa 24.04.2015 dňa 30. januára 2019 (kedy bol rozsudok verejne vyhlásený) tak, že napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil. Pretože tak rozhodol z dôvodov, ktoré sú uvedené v odôvodnení jeho predchádzajúceho rozhodnutia zo dňa 28.09.2016, nepovažoval za potrebné tieto dôvody (ktoré sú uvedené vyššie) znova

opakovať, ale v celom rozsahu na ne odkazuje.

Rovnako rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 a § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože navrhovateľka nemala úspech, odporca na ich náhradu nemá zákonný nárok a zúčastnenej osobe žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e opravný prostriedok prípustný.